— 1 —

Я прослизнула в наше ліжко одна, востаннє перед його приїздом. Мені подобалася атмосфера таких ночей. Поєднання нетерплячості й гарячковості. Трепет від того, що знову його зустріну. Побоювання, що він важко перенесе своє повернення. Смак ейфорії, що переповнює. Бажання пришвидшити час і водночас затримати його — настільки ці останні моменти очікування були нестерпними після місяця відсутності. У напівмороку нашої кімнати я виразніше сприймала звуки, що долинали в будинку, — найменший хрускіт на даху, мелодію дощу, найобережніший крок котроїсь дитини, що встала під приводом сходити в туалет, бурчання у кошику нашого собаки Месьє, що спав із одним розплющеним оком, стрибки по меблях старенької кицьки Мадемуазель. Вони також чекали на його повернення. Усі ми думали про нього. О цій порі він мав бути в дорозі. Він їхав додому, до нас. Я слідкувала за приземленням літака в телефоні в реальному часі. Він мені не подзвонив. Завжди казав, що не ризикуватиме, аби не розбудити мене, адже все одно приїде через декілька годин.

І як це він собі уявляв, що я можу міцно спати, чекаючи на його повернення?! Та я на це не ображалася, адже йому потрібен був час побути наодинці із собою, щоб приготуватися до зустрічі з нами, адаптуватися, знову увійти в роль чоловіка і батька. Не те щоб він забув нас за цю подорож, але ніби повертався у той час, коли ще не було сім'ї, коли не мав ні дружини, ні дітей.

Хвилями, на декілька хвилин на мене накочувався сон. Розплющуючи очі, я дивилася на годинник, запитувала себе, чи в дорозі між аеропортом і домом усе спокійно, хвилювалася, чи він, бува, не надто втомився і не засне за кермом. І тоді мене розбудив гавкіт Месьє і намагання господаря його втихомирити. Навіть тоді, коли ще не було увімкнене світло, я відчула, що сонце знову зійшло над нашим домом і дощ ущух. Я стрималася, щоб не зістрибнути з ліжка і не збігти сходами, аби кинутися йому в обійми. Та ліпше почекати, щоб ще більше зросло прагнення притулитися одне до одного після стількох днів розлуки. Я помаленьку опустила на підлогу одну ногу, потім другу, всі рухи внизу завмерли. Він знав, що я знаю, що він тут. Я пройшла нашу кімнату навшпиньки з неабиякою обережністю, щоб не рипнули двері, а особливо щоб не розбудити дітей, потім перетнула сходовий майданчик і спустилася на перший поверх. Він ніде не увімкнув світло. Будинок освітлювали тільки вуличні ліхтарі. Я побачила під сходами його стару дорожню сумку кольору хакі, яку він тягав за собою вже понад п'ятнадцять років і яку тримав спеціально

для таких подорожей. Коли ж ми їхали відпочивати, він брав іншу. Такий собі забобон.

— Я тут...

Ксав'є стояв позаду мене. На якусь мить я заплющила очі від щастя. Хоч він говорив пошепки, то був його голос, м'який і поважний, голос, який заспокоював, вселяв довіру і змушував мене тріпотіти. Я неквапливо обернулася до нього, він стояв переді мною з розкуйовдженим каштановим волоссям, його обличчя було трішки втомленим після багатьох годин у дорозі, невеликої різниці в часі й тисяч спогадів у його голові. Ми подолали відстань, яка нас розділяла, він обійняв мій стан, і наші очі зустрілися — його зелені з моїми чорними — мов буря, як ми мали звичку казати.

— Я тебе розбудив? — прошепотів він.

— Ні, я чекала на тебе...

Він злегка всміхнувся, почасти задоволений, почасти — ні.

— Повертайся в ліжко, я зараз прийду.

Я ще більше пригорнулася до нього.

— Чудово, але спершу я хочу, щоб ти мене поцілував.

Він нахилився до мене так близько, що я могла відчути його вуста, та в останню мить відсторонився зі спокусливим виразом обличчя.

— Мусиш іще трохи почекати, зрештою, я теж.

Я тихенько засміялася, нормальне життя набирало свого звичного ритму. Попрямувала нагору і посередині сходів озирнулася — він не зводив із мене очей.

— Не барися, — прошепотіла я йому.

— Я сумував за тобою, Аво...

Декілька хвилин потому моє наге тіло опинилося у ліжку, воно прагнуло лиш одного — притулитися до нього. Він приймав душ; байдуже, о котрій годині він повертався, йому завжди треба було помитися після дороги, щоби змити рештки пилюки з африканської глушини, останні сліди запаху тварин, яких він лікував. То був якийсь спосіб відмежуватися від цієї місячної мандрівки, з якої він ніколи не повертався непорушним, але яка завжди була необхідною для його рівноваги. Підсвідомо він не бажав нав'язувати цей незнайомий мені запах, який був не схожим на нього чи принаймні не був схожий на запах мого чоловіка. Коли він прослизнув до мене, то не промовив ані слова. У такі ночі ми переважно нічого не говорили, бо не знали, з чого почати. Звичайно, упродовж останніх чотирьох тижнів ми спілкувалися, але завжди одразу переходили до справи. Тож замість того, щоб мимрити щось одне одному, починати речення, не будучи здатними їх закінчити, ми пристрасно торкалися одне одного, пестили і цілувалися, прагнули розтанути одне в одному, аби впевнитися, що ця розлука нічого між нами не змінила. Ксав'є хотів знати, чи я залишилася такою самою, чи надалі належала йому, я ж прагнула переконатися, що він справді повернувся, що навіть якщо думками він ще декілька днів залишатиметься там, він *до мене* повернувся. У ті ночі ми кохалися, тісно притулившись, розпалені довгим, глибоким, нестримним бажанням. Наш голод, жадання належати одне одному вели нас в інший світ, наш світ. Треба було наново створити його, наново пристосуватися і знову присвоїти собі.

Навіть коли ми вже впевнилися в собі й наситилися, наші тіла не покидали одне одного, а погляди злилися у сутінках.

— Спи, Аво.

Я щосили боролася зі сном, так мені подобалися ці ночі.

— Тобі також слід відпочити... ти, мабуть, ледь живий.

— Ти ж знаєш, що мені ніколи не вдається заснути після повернення. Висплюся завтра...

Я прекрасно знала, що завтра він не відлежуватиме боки на канапі. Не встигнемо ми з дітьми вийти, як він сяде на мотоцикл і поїде у свою ветклініку, ту саму, де ми з ним зустрілися більш як п'ятнадцять років тому.

* * *

Мені тоді було двадцять шість. Якось увечері, виходячи з вернісажу, я знайшла за смітником жалюгідне скулене кошеня. Я не мала ані совісті, ані сміливості просто пройти повз. Загорнувши його в шарф і вмостивши в машині на пасажирському сидінні, я заходилася шукати ветеринара, котрий би ще працював о дев'ятій вечора. Після багатьох невдалих спроб у мене залишалася лише одна надія. Краєм вуха я чула про клініку, яка нещодавно відкрилася. Проїжджаючи повз, побачила, що там світиться. Я незграбно запаркувалася. Пройшла на шпильках під зливою через двір, закриваючи кошеня руками, як лиш могла. Затарабанила у двері.

— Йду, йду! — почулося.

Двері прочинилися, у них стояв чоловік, не такий уже й здивований, що до нього прийшла незнайомка.

— Ви щось хотіли?

— Я знайшла ось це і не знаю, що з ним робити.

Він засміявся.

— Що таке «це»?

Тієї миті, коли я вже збиралася показати йому свою знахідку, він буркнув:

— Іде дощ, надворі темно, я нічого не бачу. Заходьте.

У приймальні панував шалений безлад. Ветеринарне обладнання лежало поруч із сумками з одягом, ящиками з їжею чи коробками з книжками. Вочевидь, я прийшла невчасно.

— Пробачте, я облаштовуюся, — повідомив він, ніби читав мої думки.

Він обернувся до мене, і я вперше зустріла погляд його зелених очей. Я собі подумала, як можна мати такі красиві очі.

— То що, покажете? — заговорив він до мене, що дозволило мені спуститися з хмар на землю.

Я розгорнула руки, він легенько підняв шарф і насупив брови, почувши жалісне нявкання кошеняти.

— Здається, ти не в формі...

Він проникливо глянув на мене — на вустах у нього була сумна усмішка.

— Воно ваше?

— Ні, я ж вам сказала, що знайшла його біля сміттника.

— Зроблю все, що зможу. У будь-якому разі дякую, що не залишили його напризволяще.

— Це нормально.

— Залиште його в мене і можете повертатися додому, щоб не мокнути.

З волосся стікало, і макіяж розплився по обличчю, через що вигляд у мене, мабуть, був не надто привабливий. Він підійшов, просунув свої руки під мої, затримавши цей жест на якусь мить, а в той час ми дивилися одне на одного без жодного поруху, несміливо усміхаючись. Мені зовсім не хотілося покидати котика, а ще менше — його нового ветеринара. Але він, глибоко вдихнувши, таки узяв м'який клубочок і пішов. Він дуже обережно оглядав його, проводжаючи мене краєм ока, коли я попрямувала до виходу, соромливо прошепотівши «до побачення».

— Чи можу я знати ваше ім'я... щоб сказати йому, хто його рятівниця?

Я усміхнулася, пронизливо дивлячись на нього крізь вії.

— Ава, а ваше?

— Ксав'є.

Я пішла, відчуваючи хвилювання за кошеня й чари цього чоловіка. У наступні дні думки про них часто виринали в моїй голові. Нарешті я дозволила собі навідатися до них і дізнатися, як справи. Я трохи раніше вирвалася з батькової галереї, де вже працювала, і поїхала в клініку, але побачила, що двері зачинені. У ту мить, коли я вже сідала в машину, влетів мотоцикл. Цікавість і бажання, щоб це був він, спонукали мене почекати й дізнатися, хто під шоломом, перш ніж поїхати. Я вчинила правильно. Ксав'є підбіг до мене, усміхаючись.